

Judikatūras krājums

TIESAS SPRIEDUMS (otrā palāta)

2023. gada 13. jūlijā*

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu – Sabiedrības veselība – Valsts tiesiskais regulējums, kurā ir noteikts veselības nozares darbinieku vakcinēšanās pienākums – Darbinieku, kas atsakās vakcinēties, bezalgas atstādināšana no darba pienākumu veikšanas – Regula (EK) Nr. 726/2004 – Cilvēkiem paredzētas zāles – Covid-19 vakcīna – Regula (EK) Nr. 507/2006 – Tirdzniecības atļaujas ar nosacījumiem spēkā esamība – Regula (ES) 2021/953 – Diskriminācijas aizliegums starp vakcinētām un nevakcinētām personām – Nepieņemamība

Lietā C-765/21

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši LESD 267. pantam, ko *Tribunale ordinario di Padova* (Paduvas tiesa, Itālija) iesniegusi ar 2021. gada 7. decembra lēmumu un kas Tiesā registrēts 2021. gada 13. decembrī, tiesvedībā

D. M.

pret

Azienda Ospedale-Università di Padova,

piedaloties

C. S.,

TIESA (otrā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētāja A. Prehala [*A. Prechal*] (referente), tiesneši M. L. Arasteja Saūna [*M. L. Arastey Sahún*], F. Biltšens [*F. Biltgen*], N. Vāls [*N. Wahl*] un J. Pasers [*J. Passer*],

ģenerālvokāts: M. Špunars [*M. Szpunar*],

sekretārs: D. Diteris [*D. Dittert*], nodaļas vadītājs,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2023. gada 18. janvāra tiesas sēdi,

ņemot vērā apsvērumus, ko snieguši:

– D. M. vārdā – *R. Martina, L. Minisci, A. Sinagra* un *A. Veneziano, avvocati*,

* Tiesvedības valoda – itāļu.

- *Azienda Ospedale-Università di Padova* vārdā – *C. Cester, I. Giancesini, L. Miazzi, A. Rampazzo* un *C. Tomiola, avvocati*,
- *C. S.* vārdā – *P. Piva* un *F. Rossi Dal Pozzo, avvocati*,
- Itālijas valdības vārdā – *G. Palmieri*, pārstāve, kurai palīdz *G. De Bellis* un *F. Urbani Neri, avvocati dello Stato*,
- Eiropas Komisijas vārdā – *G. Gattinara* un *A. Sipos*, pārstāvji,

nemot vērā pēc ģenerālvokāta uzklaušanās pieņemto lēmumu izskatīt lietu bez ģenerālvokāta secinājumiem,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

- 1 Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir par to, ka interpretēt Komisijas Regulas (EK) Nr. 507/2006 (2006. gada 29. marts) par cilvēkiem paredzēto zāļu tirdzniecības atļauju ar nosacījumiem, uz ko attiecas Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (EK) Nr. 726/2004 (OV 2006, L 92, 6. lpp.), 4. pantu, Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (ES) 2021/953 (2021. gada 14. jūnijs) par sadarbībspējīgu Covid-19 vakcinācijas, testa un pārslimošanas sertifikātu (ES digitālais Covid sertifikāts) izdošanas, verifikācijas un akceptēšanas satvaru nolūkā atvieglot brīvu pārvietošanos Covid-19 pandēmijas laikā (OV 2021, L 211, 1. lpp.), kā arī Eiropas Savienības Pamattiesību hartas (turpmāk tekstā – “Harta”) 3., 35. un 41. pantu.
- 2 Šis lūgums ir iesniegts strīdā starp D. M. un *Azienda Ospedale-Università di Padova* (Padujas Universitātes ārstniecības iestāde, Itālija; turpmāk tekstā – “universitātes slimnīca”) jautājumā par D. M. atstādināšanu no universitātes slimnīcas profesionālas medicīnas māsas darba pienākumu veikšanas bez tiesībām uz atalgojumu atstādināšanas laikā, jo viņa nav ievērojusi valsts tiesisko regulējumu, kurā noteikts veselības nozares darbinieku vakcinēšanās pienākums.

Atbilstošās tiesību normas

Savienības tiesības

Regula Nr. 507/2006

- 3 Regulas Nr. 507/2006 1. pantā ir noteikts:

“Šī regula paredz piešķiršanas noteikumus tirdzniecības atļaujām, kuras pakļautas īpašām saistībām, saskaņā ar [Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (EK) Nr. 726/2004 (2004. gada 31. marts), ar ko nosaka cilvēkiem paredzēto un veterināro zāļu reģistrēšanas un uzraudzības Kopienas procedūras un izveido Eiropas Zāļu aģentūru (OV 2004, L 136, 1. lpp.),] 14. panta 7. punktu, turpmāk tekstā – “tirdzniecības atļauja ar nosacījumiem”.

4 Regulas Nr. 507/2006 4. pantā ir noteikts:

“1. Tirdzniecības atļauju ar nosacījumiem var piešķirt, ja Komiteja konstatē, ka, lai gan trūkst pilnīgu klinisko datu par zāļu drošību un efektivitāti, ir izpildītas visas sekojošās prasības:

- a) zāļu riska un ieguvuma attiecība, kā definēta [Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2001/83/EK (2001. gada 6. novembris) par Kopienas kodeksu, kas attiecas uz cilvēkiem paredzētām zālēm (OV 2001, L 311, 67. lpp.),] 1. panta 28.a punktā, ir pozitīva;
- b) ir ticams, ka iesniedzējs spēs sagādāt pilnīgus kliniskos datus;
- c) tiks apmierinātas neapmierinātās medicīniskās vajadzības;
- d) labums sabiedrības veselībai no tā, ka tirgū ir tūlīt dabūjamās attiecīgās zāles, ir lielāks nekā risks no tā, ka vēl trūkst papildu datu.

Ārkārtas situācijās, kā minēts 2. panta 2. punktā, var izsniegt tirdzniecības atļauju ar nosacījumiem, ievērojot šī punkta a)–d) apakšpunktā izklāstītās prasības, kā arī ja nav iesniegti pilnīgi pirmskliniskie vai farmaceitiskie dati.

2. 1. punkta c) apakšpunkta vajadzībām neapmierinātās medicīniskās vajadzības nozīmē stāvokli, kad nav apmierinošas diagnostikas, novēršanas vai ārstēšanas metodes, kas apstiprinātas Kopienā, vai, ja šāda metode pastāv, tad attiecīgās zāles slimniekam dos lielāku terapeitisko ieguvumu.”

Regula 2021/953

5 Regulas 2021/953 6., 12.–14. un 36. apsvērumā ir noteikts:

“(6) Dalībvalstis var saskaņā ar Savienības tiesību aktiem ierobežot brīvas pārvietošanās pamattiesības sabiedrības veselības apsvērumu dēļ. Kā uzsvērts [Padomes Ieteikumā (ES) 2020/1475 (2020. gada 13. oktobris) par koordinētu pieeju brīvas pārvietošanās ierobežošanai sakarā ar Covid-19 pandēmiju (OV 2020, L 337, 3. lpp.)], visiem ierobežojumiem attiecībā uz personu brīvu pārvietošanos [Eiropas] Savienībā, kuri tiek ieviesti, lai ierobežotu SARS-CoV-2 izplatīšanos, būtu jābalstās uz konkrētiem un ierobežotiem apsvērumiem sabiedrības interesēs, proti, sabiedrības veselības aizsardzību. Šādi ierobežojumi ir jāpiemēro saskaņā ar Savienības tiesību aktu vispārējiem principiem, jo īpaši proporcionalitātes un nediskriminēšanas [diskriminācijas aizlieguma] principu. Tādēļ noteiktajiem pasākumiem vajadzētu būt tvēruma un laika ziņā stingri ierobežotiem atbilstoši centieniem atjaunot brīvu pārvietošanos Savienībā un nebūtu jāpārsniedz sabiedrības veselības aizsardzībai absolūti nepieciešam[ais]. [..]

[..]

(12) Lai tiesības brīvi pārvietoties un uzturēties dalībvalstu teritorijā būtu vieglāk izmantot, būtu jāizveido kopīgs satvars sadarbībspējīgu Covid-19 vakcinācijas, testa un pārslimošanas sertifikātu ([turpmāk tekstā – “Savienības digitālais Covid sertifikāts”]) izdošanai, verifikācijai un akceptēšanai. [..]

- (13) Lai gan šī regula neskar dalībvalstu kompetenci saskaņā ar Savienības tiesību aktiem noteikt brīvas pārvietošanās ierobežojumus, lai ierobežotu SARS-CoV-2 izplatīšanos, tai būtu jāpalīdz veicināt šādu ierobežojumu pakāpenisku atcelšanu koordinētā veidā, kad vien iespējams, saskaņā ar Ieteikumu (ES) 2020/1475. Šādus ierobežojumus varētu atcelt jo īpaši vakcinētām personām, ievērojot piesardzības principu, ciktāl zinātniskie pierādījumi par Covid-19 vakcinācijas ietekmi kļūst aizvien pieejamāki un arvien konsekvētāk ļauj secināt, ka tiek pārrauta pārneses ķēde.
- (14) Šīs regulas nolūks ir veicināt proporcionalitātes [samērīguma] un nediskriminēšanas [diskriminācijas aizlieguma] principa piemērošanu attiecībā uz brīvas pārvietošanās ierobežojumiem Covid-19 pandēmijas laikā, vienlaikus nodrošinot sabiedrības veselības aizsardzību augstā līmenī. Tā nebūtu jāsaprot kā tāda, kas atvieglo vai veicina brīvas pārvietošanās ierobežojumu vai citu pamattiesību ierobežojumu pieņemšanu sakarā ar Covid-19 pandēmiju, ņemot vērā to postošās sekas Savienības iedzīvotājiem un uzņēmumiem. [..]

[..]

- (36) Nedrīkst pieļaut, ka tiek tieši vai netieši diskriminētas personas, kuras nav vakcinētas, piemēram, medicīnisku iemeslu dēļ, tāpēc, ka persona neietilpst mērķgrupā, kurai Covid-19 vakcinēšana tobrīd tiek veikta vai ir atļauta, piemēram, bērniem, vai tāpēc, ka personai vēl nav bijusi izdevība vakcinēties vai tā izvēlējusies nevakcinēties. Tāpēc vakcinācijas sertifikāta iegūšanai vai tāda vakcinācijas sertifikāta iegūšanai, kurā norādīta [Covid-19] vakcīna, nevajadzētu būt priekšnosacījumam tiesību uz brīvu pārvietošanos izmantošanai vai tādu pasažieru pārrobežu pārvadājumu pakalpojumu izmantošanai kā aviopārvadājumi, vilcienu, autobusu vai prāmju vai jebkādu citu transporta veidu satiksmes pārvadājumi. Turklāt šo regulu nevar interpretēt kā tādu, kas nosaka tiesības vai pienākumu vakcinēties.”

6 Regulas 2021/953 1. pantā ir noteikts:

“Ar šo regulu tiek noteikts [sadarbspējīgu] Covid-19 vakcinācijas, testa un pārslimošanas sertifikātu izdošanas, verifikācijas un akceptēšanas satvars ([Savienības] digitālais Covid sertifikāts), lai atvieglotu sertifikāta turētāju tiesību uz brīvu pārvietošanos izmantošanu Covid-19 pandēmijas laikā. Šī regula arī palīdz atvieglot to brīvas pārvietošanās ierobežojumu pakāpenisku un koordinētu atcelšanu, kurus dalībvalstis ievieš saskaņā ar Savienības tiesību aktiem, lai ierobežotu SARS-CoV-2 izplatīšanos.

[..]”

7 Šīs regulas 3. panta 1. punktā ir paredzēts:

“[Savienības] digitālais Covid sertifikāts ļauj izdot, pārrobežu mērogā verificēt un akceptēt jebkuru no šiem sertifikātiem:

- a) sertifikātu, kas apliecina, ka sertifikāta turētājs ir saņēmis Covid-19 vakcīnu sertifikāta izdevējā dalībvalstī (vakcinācijas sertifikāts);

[..]

c) sertifikātu, kas apliecina, ka sertifikāta turētājs pēc pozitīva rezultāta [molekulāra nukleīnskābes amplifikācijas (NAAT)] testam [..], ko veikuši veselības aprūpes speciālisti vai kvalificēts testēšanas personāls, ir pārslimojis SARS-CoV-2 infekciju (pārslimošanas sertifikāts).

[..]”

8 Minētās regulas 5. pantā ir noteikts:

“1. Katra dalībvalsts automātiski vai pēc attiecīgās personas pieprasījuma izdod 3. panta 1. punkta a) apakšpunktā minētos vakcinācijas sertifikātus personām, kuras ir saņēmušas Covid-19 vakcīnu. Minētās personas informē par to tiesībām uz vakcinācijas sertifikātu.

[..]”

9 Šīs pašas regulas 7. pantā ir noteikts:

“1. Katra dalībvalsts pēc pieprasījuma izdod 3. panta 1. punkta c) apakšpunktā minētos pārslimošanas sertifikātus.

[..]”

Itālijas tiesības

10 2021. gada 1. aprīļa *decreto-legge n. 44 – Misure urgenti per il contenimento dell'epidemia da COVID-19, in materia di vaccinazioni anti SARS-CoV-2, di giustizia e di concorsi pubblici* (Dekrētlukums Nr. 44 – Ārkārtas pasākumi Covid-19 izraisītās epidēmijas ierobežošanai vakcinēšanās pret SARS-CoV-2 jomā, tiesu un publisko konkursu jomā; 2021. gada 1. aprīļa *GURI* Nr. 79, 1. lpp.), kas pārveidots par 2021. gada 28. maija Likumu Nr. 76 (turpmāk tekstā – “Dekrētlukums Nr. 44/2021”), 4. panta 1. punktā ir paredzēts:

“Ņemot vērā epidemioloģiskās steidzamības situāciju saistībā ar SARS-CoV-2, lai aizsargātu sabiedrības veselību un uzturētu atbilstošus drošības apstākļus veselības aprūpes un atbalsta pasākumu sniegšanā, līdz tiek pilnībā ieviest plāns, ko paredz 2020. gada 30. decembra Likuma Nr. 178 1. panta 457. punktā, bet nekādā gadījumā pēc 2021. gada 31. decembra, veselības aprūpes nozares darbiniekiem [..], kas savu darbību veic valsts un privātās veselības aprūpes, palīdzības un sociālās palīdzības iestādēs, aptiekās, paraaptiekās un speciālistu birojos, ir pienākums bez maksas vakcinēties, lai novērstu inficēšanos ar SARS-CoV-2. Vakcinēšanās ir būtiska prasība, lai šim pienākumam pakļautie darbinieki varētu veikt darbu un sniegt profesionālos pakalpojumus. [..]”

11 Šī 4. panta 2. punktā ir noteikts, ka “1. punktā minētais vakcinēšanās pienākums nav obligāts vai to var atlikt tikai gadījumos, kad specifisku patoloģiju dēļ, ko apliecinājis ģimenes ārsts, tiek konstatēti draudi attiecīgās personas veselībai.

12 Atbilstoši minētā 4. panta 6. punktam:

“Pēc vakcinēšanās pienākuma ievērošanas apliecināšanas termiņa beigām [..] kompetentā veselības aizsardzības iestāde konstatē vakcinēšanās pienākuma neizpildi un, saņemusi iespējamo papildu informāciju no kompetentajām iestādēm, nekavējoties rakstveidā informē šo darbinieku, tā darba devēju un profesionālo asociāciju, pie kuras šis darbinieks pieder. Konstatējošā akta pieņemšana no

vietējās veselības aizsardzības iestādes puses izraisa to, ka tiek apturētas veselības aprūpes darbinieka tiesības sniegt pakalpojumus vai veikt uzdevumus, kam vajadzīgs kontakts ar personām vai kas kādā citā veidā ietver risku izplatīt SARS-CoV-2 vīrusu.”

- 13 Šī paša 4. panta 7. punktā ir noteikts, ka “6. punktā minēto apturēšanu ieinteresētajai personai nekavējoties paziņo profesionālā asociācija, pie kuras šis darbinieks pieder”.
- 14 Saskaņā ar Dekrētlikuma Nr. 44/2021 4. panta 8. punktu:
“Pēc 6. punktā minētās informācijas saņemšanas darba devējs pēc iespējas uztic šim darbiniekam uzdevumus, kas nav 6. punktā minētie, bez inficēšanās riska, kaut arī tie ir mazāk nozīmīgi: tādā gadījumā darbinieka atalgojums atbilst jaunajiem pildītajiem uzdevumiem, kuri jebkurā gadījumā neietver nekādu risku saistībā ar vīrusa izplatību. Ja nav iespējams uzticēt citus uzdevumus, [atstādināšanas] laikā netiek maksāta darba samaksa vai citas atlīdzība neatkarīgi no tās nosaukuma.”
- 15 Šī 4. panta 10. punktā ir paredzēts, ka “1. punktā paredzētās vakcinācijas izslēgšanas vai atlikšanas laikā, bet nekādā gadījumā pēc 2021. gada 31. decembra, darba devējs 2. punktā minētajiem darbiniekiem uztic arī atšķirīgus uzdevumus, nesamazinot atalgojumu, lai novērstu SARS-CoV-2 vīrusa izplatības risku”.
- 16 Minētā 4. panta 11. punktā ir noteikts:
“Tajā pašā laikposmā, kas minēts 10. punktā, lai ierobežotu inficēšanās risku pašnodarbināto profesionālo personu darbības veikšanā, 2. punktā minētās personas veic noteiktus veselības un higiēnas profilakses pasākumus, kas norādīti īpašā drošības protokolā, kurš pieņemts ar veselības ministra dekrētu, to saskaņojot ar tieslietu, darba un sociālās politikas ministriem, 20 dienu laikā pēc šī dekrēta spēkā stāšanās.”

Pamatlieta un prejudiciālie jautājumi

- 17 D. M. kopš 2017. gada 1. janvāra strādā par profesionālu medicīnas māsu universitātes slimnīcas neiroķirurģijas dienestā.
- 18 2021. gada 16. septembrī universitātes slimnīca informēja D. M., ka viņa tiek nekavējoties atstādināta no pienākumu veikšanas, jo nav izpildījusi vakcinēšanās pienākumu, kas paredzēts Dekrētlikuma Nr. 44/2021 4. pantā, un ka viņu nav iespējams pārcelt, lai veiktu citus pienākumus, kas nebūtu saistīti ar vīrusa izplatības risku. Atstādināšanai bija jābeidzas datumā, kad viņa izpildītu vakcinēšanās pienākumu, vai, ja tas netiek darīts, pēc vakcinēšanās plāna izpildes, bet katrā ziņā tas nevar būt pēc 2021. gada 31. decembra – datuma, kas tomēr vairākas reizes tika atlikts.
- 19 Ar pieteikumu par pagaidu noregulējumu, ko D. M. iesniedza 2021. gada 14. oktobrī, viņa vērsās iesniedzējtiesā ar lūgumu viņu atjaunot darbā dienestā universitātes slimnīcā un tostarp norādīja, ka, pirmkārt, Dekrētlikuma Nr. 44/2021 4. pants vairākos veidos esot pretrunā Itālijas konstitūcijai un Savienības tiesībām un, otrkārt, viņai esot dabiskā imunitāte, kas iegūta, atveseļojoties no SARS-CoV-2 infekcijas.
- 20 Iesniedzējtiesa norāda, ka Covid-19 vakcīnu tirdzniecības atļaujas ir ar nosacījumu Regulas Nr. 507/2006 izpratnē. Šī tiesa, ievērojot terapijas jaunākos sasniegumus un jaunus pieejamo zāļu iepirkumus, uzskata, ka nav nesaprātīgi uzdot jautājumu, vai pēc Eiropas Zāļu aģentūras (EMA)

atzinuma Eiropas Komisijas piešķirtās tirdzniecības atļaujas no šīs regulas 4. panta viedokļa, ņemot vērā tostarp iesaistītās pamattiesības, proti, fizisko integritāti un veselību, tiek aizsargātas tostarp ar Hartas 3. un 35. pantu.

- 21 Turklāt, lai gan pamatlietas puses nav atsaukušās uz Regulu 2021/953, iesniedzējtiesa uzskata, ka tā tomēr šajā strīdā ir nozīmīga. Šī tiesa uzsver, ka šajā regulā tostarp ir precizēts, ka “šādi [personu brīvas pārvietošanās] ierobežojumi ir jāpiemēro saskaņā ar Savienības tiesību aktu vispārējiem principiem, jo īpaši proporcionalitātes [samērīguma] un nediskriminēšanas [diskriminācijas aizlieguma] principu”. Šajā ziņā jo īpaši problemātiski ir tas, ka Dekrētlukuma Nr. 44/2021 4. panta 11. punkts bez vakcinēšanās ļauj turpināt veikt savus profesionālos pienākumus tikai tiem veselības aprūpes nozares darbiniekiem, kas ir atbrīvoti no vakcinēšanās pienākuma, ar atrunu, ka tiek ievēroti drošības noteikumi, lai gan aprūpes darbinieki, uz kuriem šī norma neattiecas, vairs nedrīkst pildīt savus profesionālos pienākumus – nedz kā darba ņēmēji, nedz kā pašnodarbinātas personas –, bet tiem ir jāievēro tieši tādi paši drošības noteikumi.
- 22 Visbeidzot, ievērojot Tiesas judikatūru, kas izriet no 2018. gada 14. novembra sprieduma *Memoria un Dall’Antonia* (C-342/17, EU:C:2018:906), iesniedzējtiesa vēlas uzzināt, vai obligātās vakcinēšanās pienākums, ja uzņēmēja dalībvalsts paredzētu noteikt to arī citas Eiropas Savienības dalībvalsts veselības aprūpes nozares darbiniekiem, kurš atrodas pirmajā dalībvalstī profesionālu iemeslu dēļ, atbilst Regulā 2021/953 skaidri atgādinātajam samērīguma principam.
- 23 Šādos apstākļos *Tribunale ordinario di Padova* (Paduvas tiesa, Itālija) nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādus prejudiciālus jautājumus:
 - “1) Vai uz labvēlīga EMA atzinuma pamata izdotas Komisijas atļaujas ar nosacījumiem par pašreiz tirdzniecībā esošām vakcīnām var uzskatīt par joprojām spēkā esošām saskaņā ar Regulas Nr. 507/2006 4. pantu, ievērojot faktu, ka vairākās dalībvalstīs (piemēram, Itālijā, Itālijas Zāļu aģentūras (AIFA) apstiprinājums terapijas metodēm ar monoklonālām un/vai antivirālām antivielām) ir apstiprinātas alternatīvas SARS-CoV-2 terapijas metodes, kas ir efektīvas un, kā apgalvo prasītāja, mazāk apdraud personas veselību, un tas tā ir arī [Hartas] 3. un 35. panta gaismā?
 - 2) Vai tādu veselības aprūpes darbinieku, attiecībā uz kuriem ar dalībvalsts likumu ir noteikts obligātās vakcinēšanās pienākums, vakcīnas, ko Komisija apstiprinājusi ar nosacījumiem, saskaņā ar Regulu Nr. 507/2006 un tās izpratnē var tikt izmantotas obligātajai vakcinācijai arī tad, ja konkrētie veselības aprūpes darbinieki ir jau bijuši inficēti un tāpēc ir jau sasnieguši dabisko imunitāti, un tāpēc var lūgt atkāpi no pienākuma?
 - 3) Vai tādu veselības aprūpes nozares darbinieku gadījumā, attiecībā uz kuriem ar dalībvalsts likumu ir noteikts obligātās vakcinēšanās pienākums, vakcīnas, ko Komisija apstiprinājusi ar nosacījumiem, saskaņā ar Regulu Nr. 507/2006 un tās izpratnē var tikt izmantotas obligātajai vakcinācijai, neveicot nekādu procedūru piesardzības nolūkā, vai tomēr, ievērojot to, ka atļauja ir ar nosacījumiem, paši veselības aprūpes darbinieki drīkst iebilst pret vakcinēšanos, vismaz tikmēr, kamēr kompetentā veselības aizsardzības iestāde ir konkrēti un ar pietiekamu saprātīguma pakāpi izslēgusi, pirmkārt, ka tai nav kontrindikāciju un, otrkārt, ka no tās izrietošais labums ir lielāks par labumu no citām pašreiz rīcībā esošajām zālēm? Vai tādā gadījumā kompetentajām veselības aizsardzības iestādēm ir jārīkojas, ievērojot [Hartas] 41. pantu?

- 4) Vai gadījumā, kad Komisija ir izsniegusi vakcīnas tirdzniecības atļauju ar nosacījumiem, tas, ka vakcinēšanās pienākumu neievēro veselības aprūpes nozares darbinieks, attiecībā pret kuru valsts tiesību aktos ir noteikts vakcinēšanās pienākums, var automātiski izraisīt bezalgas atstādināšanu no darba, vai tomēr ir jāparedz soda pasākumu pakāpeniskums, ievērojot samērīguma pamatprincipu?
- 5) Gadījumā, kad valsts tiesībās ir paredzēta zināma *morcellement* (tā dēvētā “sadališana”), vai iespēja izmantot darba ņēmēju alternatīviem uzdevumiem ir jāpārbauda, ievērojot sacīkstes principu Hartas 41. panta izpratnē, ar attiecīgi no tā izrietošām tiesībām uz kaitējuma atlīdzību gadījumā, ja tas nav ievērots?
- 6) Vai, ievērojot Regulu [2021/953], kas liedz jebkādu diskrimināciju starp vakcinētām personām un personām, kuras nav gribējušas vakcinēties vai nav varējušas to izdarīt medicīnisku apsvērumu dēļ, ir pieļaujams tāds valsts tiesiskais regulējums, kāds izriet no Dekrētlukuma Nr. 44/2021 4. panta 11. punkta, kas ļauj veselības aprūpes nozares darbiniekiem, kuri atzīti par atbrīvotiem no vakcinēšanās pienākuma, veikt savu darbu kontaktā ar pacientiem, kaut arī ievērojot ar spēkā esošajiem tiesību aktiem paredzētos drošības noteikumus, savukārt veselības aprūpes darbinieks, kurš, kā prasītāja – jo tai ir dabiska imunitāte pēc inficēšanās ar vīrusu –, negrib vakcinēties bez padziļinātas medicīniskas izpētes, tiek automātiski bez algas atstādināts no jebkuras profesionālās darbības veikšanas?
- 7) Vai ar Regulu [2021/953] un tajā paredzētajiem samērīguma un diskriminācijas aizlieguma principiem ir saderīgs tāds dalībvalsts tiesiskais regulējums, kurā ir noteikta obligāta vakcinēšanās pret Covid[-19] – ar vakcīnu, ko Komisija atļāvusi ar nosacījumiem, – visiem veselības aprūpes nozares darbiniekiem, pat ja tie ir no citas dalībvalsts un atrodas Itālijā, lai īstenotu pakalpojumu brīvu sniegšanu un brīvību veikt uzņēmējdarbību?”

Tiesvedība Tiesā

- 24 Iesniedzējtiesa 2021. gada 13. decembrī ir prasījusi šim lūgumam sniegt prejudiciālu nolēmumu piemērot Tiesas Reglamenta 105. pantā paredzēto paātrināto tiesvedību. Lūguma pamatošanai šī tiesa norāda, ka, gaidot prejudiciālās tiesvedības iznākumu, D. M. paliek atstādināta no amata un viņai ir liegts atalgojums, līdz ar to viņai ir liegti jebkādi izdzīvošanas līdzekļi.
- 25 Reglamenta 105. panta 1. punktā ir paredzēts, ka Tiesas priekšsēdētājs pēc iesniedzējtiesas pieteikuma vai izņēmuma kārtā pēc savas ierosmes un pēc tiesneša referenta priekšlikuma un pēc ģenerāladvokāta uzklausišanas var nolemt lūgumam sniegt prejudiciālu nolēmumu, ja lietas apstākļi prasa to izskatīt īsā termiņā, piemērot paātrinātu tiesvedību.
- 26 Jāatgādina, ka paātrinātā tiesvedība ir procesuāls instruments, kas paredzēts ārkārtas situācijas risināšanai (spriedums, 2022. gada 16. jūnijs, *Port de Bruxelles* un *Région de Bruxelles-Capitale*, C-229/21, EU:C:2022:471, 40. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra).
- 27 Šajā gadījumā Tiesas priekšsēdētājs 2022. gada 1. februārī, uzklusot tiesnesi referentu un ģenerāladvokātu, nolēma, ka šī sprieduma 24. punktā minētais pieteikums nav jāapmierina.

- 28 Proti, iesniedzējtiesa nav nedz sniegusi visu informāciju, kas ļautu novērtēt, cik lielu risku D. M. finansiālajai pastāvēšanai rada viņas atstādināšana, nedz arī izskaidrojusi iemeslus, kādēļ paātrinātās tiesvedības piemērošana šajā lietā ļautu novērst šādu risku, it īpaši, ņemot vērā principā ierobežoto atstādināšanas ilgumu. Tāpēc šie elementi neļauj raksturot ārkārtas steidzamības situāciju, kas attaisnotu paātrinātās tiesvedības piemērošanu šajā lietā.

Par prejudiciālo jautājumu pieņemamību

Par pirmo jautājumu

- 29 Ar pirmo jautājumu iesniedzējtiesa būtībā vaicā par tirdzniecības atļauju, kuras izsniegtas ar nosacījumiem vakcinām infekcijas novēršanai un Covid-19 izplatības apturēšanai, kā arī šīs patoloģijas pazīmju smaguma novēršanai, spēkā esamību no Regulas Nr. 507/2006 4. panta viedokļa, šo pantu lasot kopā ar Hartas 3. un 35. pantu, jo vairākās dalībvalstīs šajā datumā jau bija apstiprināta alternatīva efektīva un veselībai mazāk bīstama ārstēšana no Covid-19.
- 30 Šajā ziņā pietiek ar atgādinājumu, ka saskaņā ar pastāvīgo Tiesas judikatūru sadarbībā starp Tiesu un valstu tiesām nepieciešamība veikt valsts tiesai noderīgu Savienības tiesību interpretāciju vai tās spēkā esamības novērtējumu prasa, lai tiktu stingri ievērotas prasības attiecībā uz lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu saturu, kas ir skaidri noteiktas Tiesas Reglamenta 94. pantā un kas iesniedzējtiesai ir jāzina. Šīs prasības turklāt ir atgādinātas Tiesas Ieteikumos valstu tiesām par prejudiciālā nolēmuma tiesvedības ierosināšanu (OV 2019, C 380, 1. lpp.) (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2021. gada 6. oktobris, *Consortio Italian Management* un *Catania Multiservizi*, C-561/19, EU:C:2021:799, 68. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra).
- 31 Tātad, kā noteikts Reglamenta 94. panta c) punktā, pašā lūgumā sniegt prejudiciālu nolēmumu noteikti ir jāietver to iemeslu izklāsts, kas likuši iesniedzējtiesai šaubīties par noteiktu Savienības tiesību normu interpretāciju vai spēkā esamību, kā arī saikne, ko tā konstatējusi starp šīm tiesību normām un pamatlietai piemērojamajiem valsts tiesību aktiem (spriedums, 2021. gada 6. oktobris, *Consortio Italian Management* un *Catania Multiservizi*, C-561/19, EU:C:2021:799, 69. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra).
- 32 Šajā lietā iesniedzējtiesa uzskata, ka tai pamata tiesvedībā ir jālemj par universitātes slimnīcas lēmuma atstādināt D. M. no pienākumu pildīšanas bez atalgojuma pamatotību; šis lēmums tika pieņemts tāpēc, ka pēdējā minētā bija atteikusies veikt obligāto vakcinēšanos pret Covid-19, kas paredzēta Dekrētlukuma Nr. 44/2021 4. pantā.
- 33 Taču, pirmkārt, pat pieņemot, ka “terapijas attīstība” un “jauni iepirkumi pieejamo zāļu jomā”, ko minējusi iesniedzējtiesa, var apšaubīt vakcīnu, kuras paredzētas infekcijas un Covid-19 izplatības novēršanai, kā arī šīs patoloģijas izpausmju smaguma novēršanai, tirdzniecības atļauju ar nosacījumiem spēkā esamību, tomēr jānorāda, ka šī tiesa nav nedz konkrēti identificējusi šīs atļaujas, nedz aplūkojusi to saturu saistībā ar spēkā esamības prasībām, kas izriet no Regulas Nr. 507/2006 4. panta, vajadzības gadījumā to lasot kopā ar Hartas 3. un 35. pantu.
- 34 Proti, iesniedzējtiesa ir tikai piefiksējusi savu vispārīgo novērtējumu, saskaņā ar kuru no iepriekšējā punktā minētās attīstības viedokļa nav “nesaprātīgi” šaubīties par šo atļauju spēkā esamību, tomēr nekādā veidā šīs šaubas nav konkretizējusi. Tādējādi iesniedzējtiesas nolēmums neļauj Tiesai identificēt aplūkojamās atļaujas un precīzus šo atļauju elementus, kuri ir šaubu pamatā, nedz arī līdz ar to saprast, kādēļ, pēc šīs tiesas uzskata, šīs atļaujas vairs nebūtu spēkā no

to prasību viedokļa, kuras izriet no Regulas Nr. 507/2006 4. panta vai Hartas 3. un 35. panta; minētā tiesa turklāt nav arī iesniedzējtiesas nolēmumā paskaidrojusi pēdējo divu minēto normu iespējamo ietekmi šajā kontekstā.

- 35 Otrkārt, nedz iesniedzējtiesas nolēmums, nedz Tiesas rīcībā esošie lietas materiāli neļauj saprast, kādā veidā tirdzniecības atļauju ar nosacījumiem spēkā esamības apšaubīšana varētu ietekmēt pamatlietas iznākumu, kurš, šķiet, patiesībā ir atkarīgs nevis no šo atļauju spēkā esamības, bet no D. M. apstrīdētā vakcinēšanās pienākuma – kurš noteikts Dekrētlíkuma Nr. 44/2021 4. pantā – tiesiskuma un no sodiem, kurus šī norma paredz par tās neievērošanu.
- 36 Šajā kontekstā jāuzsver, ka, lai gan šo atļauju izsniegšana ir priekšnosacījums to turētāju tiesībām tirgot attiecīgās vakcīnas katrā dalībvalstī (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2023. gada 16. marts, Komisija u.c./*Pharmaceutical Works Polpharma*, no C-438/21 P līdz C-440/21 P, EU:C:2023:213, 81. punkts), šo tirdzniecības atļauju ar nosacījumiem izsniegšana pati par sevi neizraisa nekādu pienākumu iespējamiem adresātiem saņemt šo vakcīnu, ciktāl iesniedzējtiesa nav izskaidrojusi jautājumu par to, vai personām, kurām ir Dekrētlíkuma Nr. 44/2021 4. pantā paredzētais vakcinēšanās pienākums, bija jāizmanto tikai tās vakcīnas, par kurām bija šīs atļaujas ar nosacījumiem.
- 37 Tādējādi, tā kā iesniedzējtiesa nav izklāstījusi iemeslus, kādēļ tā ir uzdevusi jautājumu par tirdzniecības atļauju ar nosacījumiem spēkā esamību, kā arī iemeslus par iespējamo saikni, no vienas puses, starp šo atļauju spēkā esamību un, no otras puses, Dekrētlíkuma Nr. 44/2021 4. pantā paredzēto vakcinēšanās pienākumu pret Covid-19, ir jākonstatē, ka lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu pirmais jautājums neatbilst šī sprieduma 31. punktā atgādinātajām prasībām.
- 38 No tā izriet, ka tas ir nepieņemams.

Par otro līdz piekto jautājumu

- 39 Ar otro līdz piekto jautājumu, kuri jāizskata kopā, iesniedzējtiesa būtībā vēlas uzzināt, pirmkārt, vai Regula Nr. 507/2006 ir jāinterpretē tādējādi, ka tā nepieļauj to, ka nolūkā izpildīt vakcinēšanās pienākumu pret Covid-19, kas noteikts valsts tiesību aktos veselības aprūpes nozares darbiniekiem, var tikt izmantotas vakcīnas ar tirdzniecības atļauju ar nosacījumiem, kas piešķirta atbilstoši šīs regulas 4. pantam, un vai tāpat ir situācijā, kad, no vienas puses, šiem darbiniekiem ir attīstījusies imunitāte pret šo slimību izraisīto vīrusu un, no otras puses, valsts veselības iestāde nav konkrēti noteikusi, ka nepastāv nekādas kontrindikācijas pret šo vakcīnu. Otrkārt, tā vēlas uzzināt, vai darbiniekiem paredzētais sods šī pienākuma neizpildes gadījumā attiecīgi no Hartas 41. panta viedokļa var būt viņu pienākumu izpildes bezalgas apturēšana, nevis viens no pakāpeniskiem sodiem, kas pieņemti atbilstoši samērīguma un sacīkstes principiem.
- 40 Šajā ziņā vispirms jāuzsver, ka LESD 168. panta 7. punktā dalībvalstu labā netiek noteikta neviena prasība saistībā ar obligātu konkrētu personu kategorijas vakcinēšanos, jo Savienības tiesības atbilstoši 168. panta 7. punktam nekaitē dalībvalstu kompetencei pieņemt noteikumus, kas paredzēti to veselības politikas definēšanai. Tomēr šādas kompetences īstenošanā dalībvalstī ir jāievēro Savienības tiesības (pēc analogijas skat. spriedumu, 2022. gada 28. aprīlis, *Gerencia Regional de Salud de Castilla y León*, C-86/21, EU:C:2022:310, 18. punkts un tajā minētā judikatūra, kā arī rīkojums, 2014. gada 17. jūlijs, *Široká*, C-459/13, EU:C:2014:2120, 19. punkts).

- 41 Taču šķiet, ka otrais līdz piektais jautājums balstās uz premisu, saskaņā ar kuru Regulā Nr. 507/2006 vai atļaujās ar nosacījumiem, kas piešķirtas saskaņā ar šo regulu, var, no vienas puses, noteikt nosacījumus, kas regulē Dekrētlíkuma Nr. 44/2021 4. pantā paredzētā vakcinēšanās pienākuma noteikšanu iekšējās tiesībās, ja šajās tiesībās paredzēts šim nolūkam izmantot vakcīnas, kurām jau ir izdota atļauja ar nosacījumiem, kā arī, no otras puses, sekas, kas saskaņā ar šīm valsts tiesībām var izrietēt no minētā pienākuma neizpildes, tostarp šajā ziņā izmantojamo procedūru.
- 42 Tomēr, kā norādīts šī sprieduma 36. punktā, šādu atļauju izdošanas rezultāts nevar būt pienākuma rašanās potenciālajiem attiecīgo vakcīnu adresātiem vakcinēties ar tām. Turklāt iesniedzējtiesa tās nolēmumā nepaskaidro konstatēto saikni, no vienas puses, starp šo atļauju, kuras piešķirtas atbilstoši Regulas Nr. 507/2006 4. pantam, saturu vai priekšmetu un, no otras puses, to, ka tās valsts tiesībās ir noteikti otrajā līdz piektajā jautājumā minētā vakcinēšanās pienākuma nosacījumi un kārtība, kas piemērojama pamatlīetā.
- 43 Turklāt attiecībā uz Hartas 41. pantu, kurā ir nostiprinātas tiesības uz labu pārvaldību – uz tām iesniedzējtiesa ir atsaukusies trešajā un piektajā jautājumā –, jāatgādina, ka šis pants ir vērsts nevis uz dalībvalstīm, bet tikai uz Savienības iestādēm, struktūrām, birojiem un aģentūrām, tātad tam nav nozīmes pamatlīetas strīda risinājumā. Savukārt minētajā pantā atspoguļojas Savienības tiesību vispārējais princips, kas ir piemērojams dalībvalstīm, kad tās īsteno šīs tiesības (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2022. gada 10. februāris, *Bezirkshauptmannschaft Hartberg-Fürstenfeld* (Noilguma termiņš), C-219/20, EU:C:2022:89, 36. un 37. punkts).
- 44 Šajā lietā iesniedzējtiesa nav paskaidrojusi, kādā veidā Savienības vispārējais princips par labu pārvaldību ir saistīts ar Dekrētlíkuma Nr. 44/2021 4. pantā paredzētā vakcinēšanās pienākuma īstenošanu, jo šī tiesa nav konstatējusi, ka pēdējā minētā norma ir Savienības tiesību īstenošana.
- 45 No tā izriet, ka aplūkojamā lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu otrais līdz piektais jautājums neatbilst Reglamenta 94. panta c) punktā noteiktajām prasībām, kas atgādinātas šī sprieduma 31. punktā.
- 46 Ņemot vērā iepriekš minēto, otrais līdz piektais jautājums ir nepieņemams.

Par sesto un septīto jautājumu

- 47 Ar sesto un septīto jautājumu, kuri jāizskata kopā, iesniedzējtiesa būtībā vaicā, vai Regula 2021/953, to lasot kopā ar samērīguma un diskriminācijas aizlieguma principiem, ir jāinterpretē tādējādi, ka tā nepieļauj tādu valsts tiesisko regulējumu, ar kuru veselības aprūpes nozares darbiniekiem ir noteikts vakcinēšanās pret Covid-19 pienākums, lai gan, pirmkārt, tajā tiek ļauts konkrētai profesionāļu kategorijai, kas ir atbrīvoti medicīnisku iemeslu dēļ, turpināt veikt savu darbību ar atrunu, ka tiek ievēroti šajos tiesību aktos noteiktie drošības pasākumi, tomēr tiem profesionāļiem, kas nevēlas vakcinēties, tāda pati iespēja netiek sniegta un, otrkārt, to var piemērot arī citu dalībvalstu pilsoņiem, kas veic profesionālo darbību Itālijā.
- 48 Vispirms jānorāda, ka iesniedzējtiesa nedz savu jautājumu tekstā, nedz pašā iesniedzējtiesas nolēmumā neidentificē Regulas 2021/953 normas, kuras tā lūdz interpretēt. Proti, tā tikai atsaucas uz samērīguma un diskriminācijas aizlieguma principiem, “kas šajā regulā ir skaidri paredzēti”, kā arī uz minētās regulas 6. apsvērumu, jo tajā precizēts, ka “šādi [personu brīvas pārvietošanās] ierobežojumi ir jāpiemēro saskaņā ar Savienības tiesību aktu vispārējiem principiem, jo īpaši [samērīguma un diskriminācijas aizlieguma principiem]”.

- 49 Šajā ziņā, no vienas puses, pat ja apsvērumi ir neatņemama attiecīgās regulas sastāvdaļa, izskaidrojot tās mērķus, tiem nav saistoša spēka (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2022. gada 24. februāris, *Glavna direktia "Pozharna bezopasnost i zashtita na naselenieto"*, C-262/20, EU:C:2022:117, 34. punkts). Atsauce uz Regulas 2021/953 6. apsvērumu tātad pati par sevi nav pietiekama, lai izgaismotu saistību starp šo regulu un pamatlietā piemērojamo valsts tiesisko regulējumu.
- 50 No otras puses, runājot par iesniedzējtiesas pieminētajiem samērīguma un diskriminācijas aizlieguma principiem, jānorāda, ka no Regulas 2021/953 12.–14. apsvēruma, kā arī 1. panta izriet, ka, lai gan ar šo regulu tiek mēģināts īstenot šos principus, kopīgs satvars sadarbspējīgu Covid-19 vakcinācijas, testa un pārslimošanas sertifikātu izdošanai, verificācijai un akceptēšanai tiek veidots ar mērķi atvieglot tiesību uz brīvu pārvietošanos īstenošanu personām, kurām ir šādas tiesības.
- 51 Tādējādi minētā regula, piemērojot šos principus, necenšas definēt kritērijus, kas ļautu novērtēt dalībvalstu pieņemto veselības pasākumu pamatotību Covid-19 pandēmijas apkarošanai, ja ar tiem tiek ierobežota brīva pārvietošanās, kāds ir pamatlietā aplūkotais Dekrētlukuma Nr. 44/2021 4. pantā paredzētais vakcinēšanās pienākums, nedz arī atvieglot vai iedrošināt to pieņemšanu, jo šīs pašas regulas 36. apsvērumā ir precizēts, ka to "nevar interpretēt kā tādu, kas nosaka tiesības vai pienākumu vakcinēties".
- 52 Līdz ar to nedz iesniedzējtiesas nolēmumā minētie precizējumi, nedz turklāt citi Tiesas rīcībā esošajos materiālos ietvertie elementi neļauj precīzi noteikt Regulas 2021/953, to lasot kopā ar samērīguma un diskriminācijas aizlieguma principiem, normas, kuru interpretēšana tiek lūgta un būtu nepieciešama strīda pamatlietā atrisināšanai.
- 53 No tā izriet, ka lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu sestais un septītais jautājums neatbilst Reglamenta 94. panta c) punktā noteiktajām prasībām, kas atgādinātas šī sprieduma 31. punktā.
- 54 Jāpiebilst – katrā ziņā starp strīdu pamatlietā un Savienības tiesību normām, kuru interpretācija tiek lūgta, ir jāpastāv tādai saiknei, lai šī interpretācija būtu objektīvi vajadzīga nolēmumam, kas iesniedzējtiesai ir jāpieņem (spriedums, 2020. gada 26. marts, *Miasto Łowicz un Prokurator Generalny*, C-558/18 un C-563/18, EU:C:2020:234, 48. punkts).
- 55 Taču pamatlīstas priekšmets ir uz apgalvoti prettiesisko Dekrētlukuma Nr. 44/2021 4. pantā paredzētā vakcinēšanās pienākuma raksturu balstītais D. M. lūgums viņu atjaunot darbā universitātes slimnīcas neiroķirurģijas dienestā. Tātad šim strīdam nav sakara ar Regulas 2021/953 normu piemērošanu, it īpaši tās 5. panta 1. punktu, ar kuru vakcinētām personām tiek piešķirtas tiesības saņemt vakcinācijas sertifikātu, vai tās 7. panta 1. punktu, ar kuru no SARS-CoV-2 infekcijas atlabušām personām tiek piešķirtas tiesības saņemt pārslimošanas sertifikātu.
- 56 Runājot par iesniedzējtiesas norādīto iespējamību, ka Dekrētlukuma Nr. 44/2021 4. pantā paredzēto vakcinēšanās pienākumu var piemērot arī personām, kas ir izmantojušas tiesības uz brīvu pārvietošanos, pirmkārt, jākonstatē, ka iesniedzējtiesa neprecizē, vai tajā izskatāmais strīds attiecas uz pārrobežu situāciju, un universitātes slimnīca turklāt ir norādījusi, ka D. M. nav citas dalībvalsts pilsoņs, kas būtu ieradusies Itālijā darba dēļ.
- 57 Otrkārt, iesniedzējtiesa nav paskaidrojusi, kādā veidā šāda iespējamība ir nozīmīga Regulas 2021/953 piemērošanā apstākļos, kas raksturo strīdu pamatlietā.

- 58 Treškārt, ja, atsaucoties uz 2018. gada 14. novembra spriedumu *Memoria* un *Dall'Antonia* (C-342/17, EU:C:2018:906), šī tiesa ir vēlējusies parādīt, ka valsts tiesībās attiecībā uz tiesībām brīvi veikt uzņēmējdarbību un pakalpojumu sniegšanas brīvību, kas paredzētas LESD 49. un 56. pantā, tai tiek noteikts pienākums nodrošināt D. M. tādas pašas tiesības kā tās, kuras atbilstoši Savienības tiesībām ir citu dalībvalstu pilsoņiem tādā pašā situācijā, jāatgādina, ka sestais un septītais jautājums ir par Regulas 2021/953 interpretāciju, nevis – kā tiesas sēdē uzsvērusi arī Itālijas valdība – par šo pamattiesību interpretāciju.
- 59 Turklāt jebkurā gadījumā Tiesa nevar uzskatīt – ja iesniedzējtiesa tai nav sniegusi citu norādi kā tikai to, ka aplūkojamais valsts tiesiskais regulējums ir vienādi piemērojams attiecīgās dalībvalsts pilsoņiem un citu dalībvalstu pilsoņiem –, ka LESD normu par pamattiesībām interpretācija iesniedzējtiesai ir nepieciešama, lai atrisinātu tajā izskatāmo strīdu (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2016. gada 15. novembris, *Ullens de Schooten*, C-268/15, EU:C:2016:874, 54. punkts).
- 60 Šādos apstākļos no iesniedzējtiesas nolēmuma neizriet, ka starp Regulu 2021/953 un strīdu pamatlietā šī sprieduma 54. punktā minētajā nozīmē pastāvētu saistība.
- 61 No iepriekš minētajiem apsvērumiem izriet, ka sestais un septītais jautājums ir nepieņemams.
- 62 No visiem iepriekš minētajiem apsvērumiem izriet, ka iesniedzējtiesas iesniegtais lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir nepieņemams.

Par tiesāšanās izdevumiem

- 63 Attiecībā uz pamatlietas pusēm šī tiesvedība izriet no tiesvedības, kas notiek iesniedzējtiesā, tāpēc tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēto pušu izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (otrā palāta) nospriež:

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko *Tribunale ordinario di Padova* (Padujas tiesa, Itālija) iesniegusi ar 2021. gada 7. decembra lēmumu, ir nepieņemams.

[Paraksti]